

DE ONTDEKKING

OP DE DAG DAT we het graf van Brandon Winterton bezochten, regende het. De grafsteen was een groot, opzichtig ding met een obelisk erbovenop. Precies wat je zou verwachten van de Wintertons. Zulke mensen hadden gewoon te veel geld.

Ik gaf Adam een por. ‘Oké, je hebt het gezien. Kunnen we nu naar huis? Ik ben drijfnat.’

‘Hánnah.’ Zijn frustratie was duidelijk hoorbaar. ‘Wacht nou even. Dit is onze vader, hoor.’

‘Op papier, ja.’ Ik stapte in een modderige plas en zag de smurrie langs de zijkant van mijn schoen omhoogkruipen. Tuurlijk. ‘Bovendien ben ik de oudste. Jij moet naar mij luisteren en ik zeg dat het tijd is om te gaan.’

Adam rolde met zijn ogen. ‘Je bent twaalf minuten ouder. En ik snap nog steeds niet waarom je zo’n hekel aan hem hebt. Hij is bijna dertien jaar dood. Hij heeft ons niet met opzet verlaten. Hij wist misschien niet eens dat mama zwanger was toen hij overleed.’

‘Als hij echt zo veel betekende voor mama, dan hadden we niet zo stiekem hoeven doen om zijn naam te achterhalen.’ Ik liet mijn rugzak van mijn rug glijden en hield hem boven mijn hoofd, alsof die me droog zou houden. Dat deed hij dus niet.

‘Dat weet je niet,’ zei Adam venijnig terug, en hij bukte zich om zijn slappe bloem bij het graf neer te leggen. Het was maar een stengel onkruid die hij vlak naast de bushalte bij school had geplukt, maar hij had een mooie, paarse kelk en dat was al meer dan Brandon verdiende.

De harde regen ruiste in mijn oren en ik huiverde. ‘Kunnen we dan nu alsjeblieft gaan?’

‘Ik heb de inscriptie nog niet eens gelezen.’

‘Ik lees hem wel voor: “Voor alles is een seizoen, en een tijd voor alle voornemens onder de hemel”. Wat een cliché. Kunnen we dan nú gaan?’

Adam zuchtte. ‘Hou gewoon op.’

Ik had geen horloge, maar keek toch op mijn pols. Regendruppels vielen op mijn huid. ‘Mama zal zich wel zorgen maken.’

‘Die zit op haar werk.’

‘Misschien belt ze wel om te kijken of we er zijn.’

Adam gaf geen antwoord en bleef naar de grafsteen staren terwijl we meer en meer doorweekt raakten. Eindelijk keek hij op. ‘Vraag jij je nooit af hoe het zou zijn om een vader te hebben? Iemand met wie je een balletje kunt trappen of een potje kunt schaken? Iemand die ook een inkomen heeft, zodat mama niet de hele tijd hoeft te werken?’

Ik blies langzaam mijn adem uit en zag het witte wolkje ervan in de regen rondraaien voor het verdampte. Net zoals mijn hoop over onze vader dat had gedaan. ‘Dat weet je best. Daarom zijn we hier ook aan begonnen.’

Adam veegde met een mouw over zijn natte gezicht. ‘Zou hij ons helpen met huiswerk? Zou hij kunnen koken? Zou hij naar mijn voetbalwedstrijden komen? Of zou hij zo’n vader zijn die

het veel te druk heeft met zijn werk? Zou hij ons 's avonds instoppen? Zou ik dat nu nog willen?’

Ik sloeg mijn armen stevig om me heen om me warm te houden.

‘Ik weet dat je hier niet wilt zijn, Hannah, maar ik wel.’ Adams blik gleed even naar mij, maar ik kon hem niet lang aankijken.

Ik begreep het heus wel. Meer dan hij besepte. Ik had me al die dingen ook afgevraagd. Al ging het in mijn versie om een wiskundewedstrijd, niet om voetbal. Maar zelfs als Brandon nog had geleefd, dan was mijn interesse in hem al weggezakt zodra ik zijn achternaam had gezien.

De Wintertons hadden meer geld dan wij ons konden voorstellen. Hun rijkdom vormde een soort kloof tussen ons. Een gigantisch ravijn vol redenen om uit de buurt te blijven. Ze zouden ons nooit als iets anders dan een stel bedelaars zien.

En ik weigerde zo gezien te worden.

Bovendien had Brandons dood ons waarschijnlijk een hele stortvloed aan pijn bespaard. Geen opeenstapeling van teleurstellingen als hij weer eens een keertje niet kwam opdagen om ons te steunen. Dat had ik bij mijn vrienden op de Mayfield Middelbare wel gezien, die waren de hele wedstrijd zo afgeleid het publiek in aan het turen dat ze de helft van hun vragen niet goed hadden gehoord.

En nu kon Brandon Winterton ons in elk geval niet in leven- den lijve teleurstellen. Hij was niets meer dan een grote onbekende die al onze hoop had meegenomen zijn graf in.

Weer huiverde ik, al wist ik niet of dat door de kou of door mijn gedachten kwam. ‘Goed. Ik wacht wel.’

Brandon zou ons nooit iets geven. Het minste wat ik Adam kon bieden was iets meer tijd.

Maar dat laatste zakje oplospoeder voor warme chocolademelk dat thuis lag te wachten was zeker weten voor mij.

HOOFDSTUK 1

8 MAANDEN LATER

ZATERDAGEN WAREN DE BESTE dagen van de week. Maar de zaterdagen waarop mama vrij was, waren nog beter. Wij noemden ze Eenhoornzaterdagen.

Adam en ik lieten mama uitslapen en bereidden dan stiekem een groots ontbijt. Ons appartement in het motel bestond uit één kamer, dus het was nooit echt een verrassing, maar mama speelde het spelletje altijd mee. En zo geweldig was het ontbijt ook niet – pannenkoeken en ontbijtgranen – maar het voelde groots. Misschien wel omdat we allemaal samen waren.

Met z'n drietjes. Aan tafel. Een gezin.

Ik bakte de pannenkoeken en Adam zorgde voor de siroop: wat ahorndruppels met water en suiker in een kommetje in de magnetron.

Hij drukte op een knopje van de afstandsbediening en het geluid van de tv met het plaatselijke nieuws drong de kamer binnen. Ik siste dat hij de tv uit moest zetten voordat hij mama wakker maakte.

'Ik wil dit horen,' snauwde hij terug. Hij snauwde de laatste tijd wel vaker tegen me.

Een man met geblondeerd haar en een stralend wit gebit keek glimlachend in de camera. ‘Ik kom zelf niet uit het Winterton-nest, dus het scheelt mij niks...’

‘Het kán je niks schelen,’ verbeterde ik hem mompelend, en ik roerde het beslag nog wat sneller.

De man ging verder: ‘... kinderen waren geschokt toen ze hoorden dat ze niet in het testament waren opgenomen. Woest zelfs. De notaris wilde hun nog brieven geven die de oude dame vlak voor haar dood had geschreven, maar ze smeten ze allemaal in het vuur. Het enige wat ze in al die jaren gezamenlijk hebben gedaan.’

De strook onder in beeld meldde dat dit BOB BIRCH, ECHTGENOOT VAN ELINOR WINTERTON was. Ik kon de naam Winterton niet meer hóren, maar aangezien de onlangs overleden woordenboekenmagnaat Jane Winterton haar kinderen had onterfd en er binnenkort een Winterton Spellingwedstrijd zou zijn, viel er niet aan te ontkomen.

Een foto van Jane verscheen op het scherm. Die moest recent zijn genomen. Zacht, zilverkleurig haar viel rond haar smalle, gerimpelde gezicht, maar haar glimlach bereikte haar ogen niet. Die kille, staalblauwe blik leek dwars door je heen te boren, zelfs vanaf een foto.

De nieuwslezer vervolgde: ‘De Vijfentwintigste Jaarlijkse Winterton Familie-spellingwedstrijd belooft hét evenement van het jaar te worden! Wat ooit begon als een familietraditie achter gesloten deuren werd bijna vijftien jaar geleden een openbare aangelegenheid toen James Winterton een spellingwedstrijd organiseerde voor het grote publiek, om geld in te zamelen voor het Mayfield Pleegzorgprogramma.’

Op het scherm verscheen een verwaand uitzierende man die een bril met een dun, metalen montuur droeg. Onder in beeld verscheen zijn naam: FITZWILLIAM WINTERTON, OUDSTE ZOON VAN JANE WINTERTON. Maar ik had die informatie niet nodig om hem te herkennen. ‘Mijn moeder begon met de spellingwedstrijd toen ik vijftien was. Mijn zus Elinor kreeg een laag cijfer voor een spellingtoets en moeder geneerde zich kapot. Ze stelde de familiewedstrijd voor als een leuke manier om te oefenen, en dat werd een jaarlijks terugkerende traditie. We wilden er net mee stoppen toen onze vader het idee opvatte om er een benefietwedstrijd van te maken en geld op te halen voor de gemeenschap. Als Winterton ben ik trots op alle goeds dat hij voor zo velen heeft gedaan.’

Ik rolde met mijn ogen. Fitzwilliam had waarschijnlijk geen idee wie er baat hadden gehad bij het opgehaalde geld.

De nieuwslezer ging verder terwijl ze beelden van de wedstrijd van vorig jaar lieten zien. ‘Al vanaf het begin zag James Winterton dit evenement als een manier om gezinnen en families nader tot elkaar te brengen. De hoofdregel voor de kwalificaties was ook altijd dat kandidaten deelnamen als een gezin, in zeer brede zin. Individuele spellers waren niet welkom. Het winnende team kreeg vervolgens de kans om zich bij de Wintertons te voegen tijdens de privéwedstrijd, die in de afgelopen jaren live werd uitgezonden vanuit het Mayfield Congrescentrum. De wedstrijd trok elk jaar meer deelnemers en heeft zo honderden pleegkinderen in de regio kunnen helpen. Dit jaar is de hoofdprijs verhoogd van tienduizend naar maar liefst vijfhonderdduizend dollar. Daardoor hebben veel meer mensen zich aangemeld, ondanks het inschrijfgeld van honderd dollar. Bovendien heeft Winterton Enterprises plotseling aangekondigd dat de familiewedstrijd niet langer toe-

gankelijk is voor de media en zal plaatsvinden in het Winterton Chalet. We hebben Bob Birch gevraagd wat de familie vindt van al deze aanpassingen. Hij zei: “Het is belachelijk. De wedstrijd zou in het Mayfield Congrescentrum gehouden moeten worden, net als anders. In het Winterton Chalet is geen publiek en zitten we allemaal een week lang met elkaar opgesloten. Je kunt je wel voorstellen hoe dat loopt. Ik durf te wedden dat minstens één familielid eerder vertrekt, maar Jane, mijn schoonmoeder, had altijd al graag alle touwtjes in handen. Blijkbaar zelfs vanuit het graf.”

Adam hield zijn blik op het scherm terwijl hij het schaalkje siroop in de magnetron zette. ‘Wist je dat de familie Birch vier kinderen heeft? Een van hen, Boyd, is net zo oud als wij.’

Dat wist ik uiteraard al. Ondanks mijn protesten had Adam bijna obsessief alle nieuwsberichten over de Wintertons aangehoord en gelezen, om er vervolgens aan één stuk door over te praten, alsof ik daardoor van gedachten zou veranderen.

‘Wist je dat hij voetbalt? Hij is een aanvaller, net als ik.’

Ik had met de dag meer spijt van ons speurwerk naar onze vader. Maar ik had toch ook niet kunnen weten dat het om een Winterton zou gaan? En nu kon Adam er niet meer over ophouden.

Ooit was ik verliefd geworden op de Winterton-woordenboeken met hun gepersonaliseerde inhoud. Ik had zelfs al bedacht welke tien foto’s ik erin zou zetten: mama bij het woord *liefdevol*, Adam bij *dapper* en mijn eigen foto uiteraard bij *slim*. Niet dat wij ons zoiets konden veroorloven of foto’s hadden die we daarvoor konden uploaden. Maar nu kreeg ik regelrechte nachtmerries van die dikke boeken.

De magnetron pingde en haalde me uit mijn gedachten. Ik draaide de inmiddels aangebrande pannenkoek om.

‘Lekker dan,’ zei Adam, en hij stootte tegen mijn schouder toen hij met de warme siroop langsliep.

Wij verspillen geen eten, dus hoe verleidelijk het ook was om de verkoelde pannenkoek op Adams bord te leggen, deze moest ik zelf maar opeten.

Na nog een paar keer bakken en omdraaien zag ik dat Adam klaar was met tafeldekken, en hij had mama gewekt om te komen ontbijten.

Ze rekte zich uit. ‘Wat heb ik toch een geluk met twee van zulke geweldige kinderen!’

Dat zei ze altijd op Eenhoornzaterdagen en ik vond het fijn.

Mama werkte harder dan iedereen die ik kende. Twee banen en dan ook nog alle overuren die er te krijgen waren. Adam en ik brachten daardoor maar weinig tijd met haar door, maar de tijd die we hadden was fantastisch. Speurtochten, uitjes naar het park (mits op loopafstand), spelletjes met onze versleten speelkaarten. En we praatten de hele tijd met elkaar, over school, werk, onze dromen en wat we zouden doen als we zomaar een miljoen dollar zouden winnen. Op Eenhoornzaterdag hadden we haar onverdeelde aandacht en dan voelde ik me het gelukkigste kind ter wereld.

Ik goot zo veel siroop als ik durfde over mijn aangebrande pannenkoek en bewaarde de onverbrande voor daarna.

‘Goed.’ Mama klapte in haar handen. ‘Ik heb misschien wel genoeg kleingeld opzijgelegd voor een beker Mix Masters-ijs voor na onze speurtocht.’

Adam nam een enorme hap van zijn pannenkoek en zei toen met volle mond: ‘Gaaf! De winnaar mag de restjes!’

Ik kromp ineen. ‘Gadver, Adam! Ik hoef je eten niet te zién verdwijnen!’

Mama depte een kloddertje siroop van haar kin. ‘Daar heeft ze gelijk in. Maar ik weet het niet. Wat vind jij van zijn voorstel, Hannah?’

Ik hield mijn vork omhoog. ‘Ik vind het prima, want deze keer ga ik keihard winnen.’ Mijn broer had de laatste drie wedstrijden gewonnen, waardoor hij al maandenlang ongeslagen was. Dat zou vandaag gaan veranderen.

‘Ha! Dat wil ik weleens zien.’ Adam griste een merkloze marshmallow uit de verpakking toen er op de deur werd geklopt.

We verstijfden alle drie. De laatste keer dat er iemand aanklopte – drie maanden geleden – was het geen erg welkome verrassing geweest. Dat was ook op een Eenhoornzaterdag. Toen was mevrouw Emma Summerill zich komen voorstellen als de nieuwe motelmanager, met de extra mededeling dat mama een enorme huurachterstand had opgelopen. Adam en ik hadden mama juist bijna overgehaald om aan een opleiding verpleegkunde te beginnen. Maar vanaf dat moment was ze nog meer uren in het motel gaan werken en werkten wij met haar mee om de schuld af te betalen.

Mama pakte de kikker aan haar ketting vast en liep met grote passen naar de deur. In de kikkerhanger stonden de woorden SCHEER JE WEG, ADDERGEBOED! gegraveerd. Misschien zou die haar helpen om slecht nieuws af te weren.

Zodra mama de deur opende, liep mevrouw Summerill – die liever wilde dat we haar mevrouw Emma noemden – langs haar de kamer in.

‘Een heel goede morgen, Betty!’ zei ze met haar zuidelijke

accent. De manager van het Merry Motel hield een dik boek in haar ene hand en in haar andere had ze een brief waar ze druk mee wapperde.

‘Goedemorgen, Emma. Kom alsjeblieft binnen,’ zei mama terwijl ze de deur sloot.

‘Ja, doe ik, doe ik. En o jongens, wat heb ik een goed nieuws voor jullie!’

Ik ging rechtop zitten. Had het motel ons de rest van de achterstallige huur kwijtgescholden? Misschien had een of andere gulle gever die voor ons afbetaald?

Mevrouw Emma wachtte even en nam ons allemaal in zich op voor ze haar blik op Adam liet rusten. ‘Hier in mijn hand heb ik een registratieformulier voor de Winterton Spellingwedstrijd, en raad eens welke naam daarop staat?’

‘Is het gelukt?’ Adam sprong op van zijn stoel en pakte de envelop aan die mevrouw Emma hem toestak. Hij scheurde hem open terwijl mama en ik verbijsterd toekeken. Met trillende handen begon hij te lezen.

‘Dit certificaat is het bewijs dat de familie Smith, bestaande uit Betty Smith, Hannah Smith en Adam Smith, een plek toegewezen heeft gekregen in de kwalificatieronde voor de Winterton Familie-spellingwedstrijd die gehouden wordt in North Mayfield. Dit certificaat geeft hun een kans op de prijs van vijfduizend dollar én op een van de twee deelnameplekken voor niet-familieleden voor de Vijfentwintigste Jaarlijkse Winterton Familie-spellingwedstrijd, waarbij een extra hoge prijs van vijfhonderdduizend dollar te winnen valt. Dit certificaat is niet overdraagbaar en het inschrijfgeld kan niet worden teruggevraagd, bla bla bla...’

Mevrouw Emma klapte in haar handen. ‘Is dit niet geweldig?’

Adam sprong opgewonden op en neer. 'Ik kan niet geloven dat u dit hebt geregeld!'

'Deze kans wilde ik niet laten liggen.'

Ik staaarde de motelmanager aan en probeerde te snappen wat er gebeurde. Had mevrouw Emma ons opgegeven voor de spellingwedstrijd van de Wintertons? Waarom?

'Het is een zeer gul aanbod,' zei mama hoofdschuddend, 'maar we kunnen het niet aannemen.'

Ik knikte. Als het ook maar iets met de Wintertons te maken had, wilde ik niet meedoen.

De mond van mevrouw Emma zakte open. 'Je kunt het niet aannemen? Hemeltj lief, waarom zou je niet? Dit ticket staat op naam en alles.'

Mama veegde haar handen af aan haar pyjamabroek. 'We kunnen het deelnamebedrag niet betalen en ik kan je beslist niet vragen om ons dat geld te geven...'

'Géven?' Mevrouw Emma tuurde over het felroze montuur van haar cat-eyebriil naar mama en klopte toen op haar nepblonde pompadoerkapsel. Haar pogingen om er jonger uit te zien waren niet heel succesvol. De rimpels op haar gezicht riepen luid en duidelijk tot welke leeftijdsklasse ze behoorde: oud. 'Ik geef jullie helemaal niks. Adam en ik hebben een afspraak. Ik heb het geld voor mijn lotto-loten uitgegeven aan het inschrijfgeld voor de spellingwedstrijd en ik krijg de helft van de winst. Vijfentwintighonderd dollar om precies te zijn. Dat is een veel betere kans dan met een stel willekeurige getallen bij het benzinstation, ja, toch? En als jullie het halen om mee te doen aan die grote wedstrijd en dat bedrag ook binnenharken, dan mag je dat natuurlijk gewoon houden.'

Ik staarde naar mijn broer voor ik mevrouw Emma weer aankeek. ‘Kinderen op school zijn hier het hele jaar voor aan het leren. Wat als we verliezen en u niet kunnen terugbetalen?’

‘Verliezen? Als je met ook maar half zo veel toewijding gaat leren voor deze spellingwedstrijd als voor je toetsen, dan is het zo verdiend. Voor jullie en voor mij. Laten we eerlijk zijn, ik ben hartstikke trots op jullie inzet en harde werk.’

Mama deed haar mond open om iets te zeggen, maar sloot hem weer. ‘Mag ik dat even zien?’ vroeg ze toen en ze stak haar hand uit naar de brief die Adam vasthield.

Hij gaf haar de brief en ik staarde hem weer aan. Adam en ik vertelden elkaar altijd alles. Alles! We hielden nooit iets voor de ander achter... Tot nu toe.

Nadat we hadden ontdekt dat Brandon onze vader was, wilde Adam de familie Winterton heel graag ontmoeten, maar ik voelde daar niets voor. Ik had gedacht dat Adam zijn wens wel uit zijn hoofd zou zetten als ik weigerde mee te gaan. En toen overleed die oude dame Winterton en daarmee was het klaar. Dacht ik.

Blijkbaar gold dat niet voor Adam.

‘De kwalificatieronde is maandag al,’ zei mama. ‘Dat is over twee dagen. Zo snel kunnen we ons toch niet voorbereiden?’

Adam stak zijn hand op als een ijverig schoolkind. ‘Ik ben al weken aan het leren. Het is een familiewedstrijd, dus het maakt niet uit of jullie goed voorbereid zijn of niet. Ik ben het wel.’

‘En ik heb een cadeau meegebracht dat jullie zal helpen.’ Mevrouw Emma liet het dikke boek dat ze in haar hand hield op tafel vallen.

Het Winterton-woordenboek.

‘Dan laat ik jullie nu maar met rust. Jullie willen vast meteen

beginnen, en ik heb nog wat meubilair dat ik eens goed in de was moet zetten. Dat kunnen jullie vast niet spellen, hè?’ Ze wiebelde met haar vingers en liep met zwierige passen de kamer uit. Wij bleven achter in het stof dat zij had laten opwaaien.